

2. De motiveringsplicht heeft ten doel, de betrokkene in staat te stellen te beoordelen of het besluit een gebrek vertoont op grond waarvan zijn wetigheid kan worden betwist, alsook rechterlijke toetsing mogelijk te maken, weshalve de omvang van die verplichting steeds in het licht van de concrete omstandigheden moet worden beoordeeld.

Aan de motiveringsplicht in de zin van artikel 25, tweede alinea, Ambtenarenstatuut is voldaan, wanneer de omstandigheden waaronder het aangevochten besluit is vastgesteld en aan de betrokkene is meegegeeld, deze in staat stellen, kennis te hebben van de wezenlijke elementen waardoor de administratie zich bij haar besluitvorming heeft laten leiden.

In zaak 176/82,

THÉO NEBE, ambtenaar in de rang A 4 van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Biver, advocaat aldaar, Rue Goethe 2,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door J. Pipkorn, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door R. Andersen, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 24 november 1981 om verzoeker per 1 december 1981 over te plaatsen van afdeling VI/D/1 naar afdeling VI/G/4,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: P. Pescatore, kamerpresident, O. Due en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: S. Rozès
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Verzoeker werd op 1 november 1962 door de Commissie aangeworven op basis van artikel 29, lid 2, Ambtenarenstatuut, dat bepaalt dat in buitengewone gevallen, onder meer voor het vervullen van ambten waarvoor bijzondere kundigheden zijn vereist, door het tot aanstelling bevoegde gezag een andere aanwervingsprocedure kan worden gevolgd dan die van het vergelijkend onderzoek. De Commissie stelde verzoeker die specialist is op het gebied van de bedrijfseconomische en industriële aspecten van de zuivelsector, tewerk bij de afdeling „Zuivelprodukten” van het directoraat „Ordering der markten van dierlijke produkten” van directoraat-generaal VI, „Landbouw”, verder afdeling VI/D/1 genoemd.

Op 1 januari 1973 werd verzoeker bevorderd naar de rang A 4.

Op 23 juli 1980 aanvaardde de Commissie een aantal beginselen betreffende de mobiliteit van het personeel en verzocht zij het met personeelsaangelegenheden belaste lid van de Commissie, voorstellen te doen inzake de wijze waarop deze beginselen moesten worden toegepast. Het betrokken lid van de Commissie legde

zijn voorstellen neer in een nota van 27 oktober 1980, waarbij hij erop wees, dat het niet de bedoeling was „het bestaande systeem inzake overplaatsingen van artikel 29, lid 1, sub a, Ambtenarenstatuut te vervangen door een nieuwe procedure, maar wel de mobiliteit van het personeel nog meer te bevorderen.” De Commissie nam deze voorstellen op 29 oktober 1980 aan.

Op 13 oktober 1981 had de directeur-generaal van DG VI, C. Villain, een gesprek met verzoeker, waarbij hij deze voorstelde hem over te plaatsen naar afdeling VI/G/4, „Afwikkeling van de rekeningen, onregelmatigheden en fraude”. Verzoeker maakte hiertegen bezwaar, maar in een nota van 29 oktober 1981 bevestigde Villain hem zijn voornemen om hem bij voornoemde afdeling tewerk te stellen, waarbij hij erop wees, dat daar dringend een specialist met verzoekers kwalificaties nodig was.

Op 4 november 1981 schreef Villain een nota aan de directeur-generaal Personeelszaken over de „mobiliteit bij DG VI”. Bij die nota was een lijst gevoegd met voorstellen voor overplaatsingsbesluiten. Deze lijst bevatte een veertigtal namen, waaronder die van verzoeker, voor wie overplaatsing per 1 december 1981 van afdeling VI/D/1 naar afdeling VI/G/4 werd voorgesteld.

Op 24 november 1981 nam de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer een besluit waarmee verzoeker per 1 december 1981 werd tewerkgesteld bij afdeling VI/G/4. Het besluit verwijst naar artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut

en vermeldt als reden „het belang van de dienst”.

Op 18 december 1981 diende verzoeker een klacht in tegen dit besluit „tot overplaatsing in het kader van de procedure inzake de mobiliteit”.

Toen een antwoord op zijn klacht uitbleef, heeft verzoeker op 12 juli 1982 het onderhavige beroep ingesteld.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft de Commissie evenwel enkele vragen gesteld, waarop deze schriftelijk heeft geantwoord.

Zo heeft de Commissie bij brief van 12 april 1983 het Hof het volgende meege-deeld:

„1. De ‚mobiliteit bij DG VI’, door de directeur-generaal van DG VI voorgesteld in zijn nota van 4 november 1981, is verwezenlijkt door een aantal individuele besluiten van de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer in zijn hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag. Deze besluiten zijn genomen hetzij op 24 november 1981, zoals in het geval van verzoeker Nebe, hetzij op 14 december daaropvolgend ... Zij betreffen ambtenaren in de rangen A 5/4, zoals Th. Nebe ..., almede ambtenaren in de rangen A 7/6 ...

Deze besluiten die alle op basis van artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut zijn genomen, zijn inderdaad geïnspireerd door de beginselen, neergelegd in de door de Commissie op 23 juli 1980 aanvaardde beleidslijnen inzake de mobiliteit van het perso-

neel. Zij zijn evenwel niet genomen krachtens het besluit van de Commissie van 29 oktober 1980 houdende de toepassingsmodaliteiten van het besluit van 23 juli 1980.

2. Aan het besluit van 29 oktober 1980 is voor *alle* diensten van de Commissie uitvoering gegeven door de publicatie van een ‚voorlopige lijst’ van ambtenaren in de rangen A 7/6 en B 5/4, wier taak de afgelopen drie jaren geen ‚wijziging van betekenis’ had ondergaan. Deze lijst werd op 15 februari 1982 gepubliceerd in de Mededelingen van de Administratie nr. 353. Aan de hand van de reacties op die publicatie werd op 15 oktober 1982 in de Mededelingen van de Administratie nr. 383 een definitieve lijst bekendgemaakt van ambtenaren in de rangen A 7/6 en B 5/4 die geen wijziging van die aard hadden gekend. Op deze lijst ... staan 16 ambtenaren van de categorie A 7/6 en zes van de categorie B 5/4, die bij DG VI waren tewerkgesteld.

De beoogde mobiliteit wordt geleidelijk verwezenlijkt via individuele besluiten van het tot aanstelling bevoegd gezag.”

II. — Conclusies van partijen

Na de preciseringen ter terechtzitting concludeert *verzoeker* dat het den Hove behage:

- het beroep gegrond te verklaren en bijgevolg het besluit van 24 november 1981 houdende wijziging van verzoekers tewerkstelling, nietig te verklaren;
- de verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

De *Commissie* concludeert, dat het den Hove behage:

- het beroep te verwerpen;
- omtrent de kosten te beslissen naar recht.

III — Middelen en argumenten van partijen

Eerste middel: schending van artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut

Verzoeker stelt, dat het bestreden besluit een besluit is in de zin van artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut, en dat het derhalve in principe uitsluitend op het „belang van de dienst” moet zijn gebaseerd.

Hoewel de administratie bij de invulling van dat begrip over een discretionaire bevoegdheid beschikt, dient er niettemin op te worden toegezien of zij zich daarbij door wettige motieven heeft laten leiden. Zo niet, dan moet worden vastgesteld dat het besluit ongeldig is wegens rechtsdwalings.

Verzoeker betoogt, dat hij zich zijn gehele loopbaan lang heeft beziggehouden met de zuivelsector. Juist wegens zijn bijzondere gespecialiseerde kwalificaties op dit gebied heeft de *Commissie* hem aangeworven volgens de buitengewone procedure van rechtstreekse aanstelling, bedoeld in artikel 29, lid 2, Ambtenarenstatuut, om te voorzien in een specifiek ambt waarvan de werkzaamheden in alle opzichten aan zijn kundigheden beantwoorden. Het belang van de dienst en de eerbiediging van de wettigheid van die buitengewone aanwervingsprocedure verlangen dan ook, dat *verzoeker* de bijzondere werkzaamheden blijft verrichten waarvoor en omwille waarvan hij is aangeworven.

Bovendien is de situatie die na *verzoekers* vertrek in afdeling VI/D/1, is ontstaan, geenszins in het belang van de dienst, terwijl dit evenmin wordt gediend door de beweerde noodzaak om hem ter versterking van afdeling VI/G/4 daarheen over te plaatsen. Zijn vertrek heeft ertoe geleid, dat afdeling VI/D/1 slecht functioneert. Weliswaar had afdeling VI/G/4 met een achterstand te kampen, maar dat was een gevolg van de ingewikkelde controleprocedures bij de afsluiting van de rekningen. *Verzoekers* gespecialiseerde ervaring is daar van geen enkel nut.

Daarenboven dient het tot aanstelling bevoegd gezag bij de beoordeling van het dienstbelang ook te letten op de werking van de diensten in hun betrekkingen met de buitenwereld, waar *verzoekers* gedwongen overplaatsing verbazing heeft gewekt.

En tenslotte, ook al is het dienstbelang een begrip waarvan de invulling in de eerste plaats door het tot aanstelling bevoegd gezag dient te geschieden, zou het te ver gaan indien het daarbij in het geheel geen rekening zou houden met het persoonlijk belang van de betrokkene. Door in casu geen rekening te houden met *verzoekers* specialisatie en wensen, heeft het tot aanstelling bevoegd gezag gehandeld in strijd met haar „zorgplicht”.

Verzoeker concludeert, dat het beroep op het dienstbelang ter rechtvaardiging van zijn aanstelling in een nieuwe functie, een rechtsdwalings is die de wettigheid van het bestreden besluit aantast.

De *Commissie* betoogt, dat voor alle ambtenaren, ongeacht de wijze waarop zij zijn aangeworven, dezelfde statutaire bepalingen gelden, en dat zij allen kunnen worden overgeplaatst of herplaatst in het belang van de dienst. De directeur-generaal van DG VI en het tot aanstelling bevoegd gezag hebben de grenzen

van de ruime discretionaire bevoegdheid waarover zij in casu beschikken, niet overschreden door te oordelen dat verzoeker juist wegens zijn bijzondere kwalificaties beter kon worden ingezet in afdeling VI/G/4 dan in afdeling VI/D/1.

Bovendien is in casu wel rekening gehouden met verzoekers persoonlijk belang. In tegenstelling tot vroeger staat deze nu immers aan het hoofd van een groep en verricht hij werkzaamheden die door het bevoegde gezag als prioritair worden beschouwd en die in overeenstemming zijn met zijn rang en kwalificaties. Verzoeker kan dan ook geen schending van de zorgplicht stellen.

Met het bestreden besluit is artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut derhalve geenszins geschonden.

Tweede middel: schending van het besluit van de Commissie van 29 oktober 1980 inzake de mobiliteit van het personeel

Verzoeker stelt, dat het besluit van de Commissie van 29 oktober 1980 is miskend doordat hij ambtshalve is herplaatst zonder dat aan de in dat besluit gestelde voorwaarden was voldaan.

De Commissie antwoordt, dat verzoekers herplaatsing niet een rechtstreeks uitvloeisel is van de toepassing van de mobiliteitsprocedure, die niet bedoeld is om de bestaande overplaatsingsregeling van artikel 29, lid 1, sub a, Ambtenarenstatuut te vervangen. Voor wat de bescherming van de rechten en rechtmatige belangen van de ambtenaren betreft, gelden bij herplaatsingen stellig de bepalingen van artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut, en in casu is daarvan ook zorgvuldig de

hand gehouden. Het middel mist dan ook rechtsgrondslag.

Derde middel: onvoldoende motivering

Verzoeker doet gelden, dat het bestreden besluit, zoals iedere bezwarende handeling, krachtens artikel 25 Ambtenarenstatuut met redenen moet zijn omkleed. In casu echter ontbreekt iedere motivering, afgezien van een heel algemene verwijzing naar het „dienstbelang”. De redengeving die zou kunnen worden afgeleid uit dat wat aan het besluit vooraf is gegaan — bijvoorbeeld verzoekers gesprek met Villain op 13 oktober 1981 —, is tegenstrijdig, onvoldoende of onvolledig. Daaruit blijkt immers duidelijk dat tot zijn herplaatsing is besloten in het kader van het „mobiliteitsbeleid”, afschoon de noodzakelijke voorwaarden voor de toepassing van dat beleid niet aanwezig waren.

De Commissie herhaalt, dat de ten aanzien van verzoeker getroffen maatregel een herplaatsing in het belang van de dienst is. Om uit te maken of aan het motiveringsvereiste van artikel 25 Ambtenarenstatuut, is voldaan, moet niet alleen worden gezien naar de tekst zelf van het besluit maar tevens naar alle omstandigheden waarin het is genomen en ter kennis van verzoeker is gebracht, alsmede naar de dienstnota's en andere mededelingen waarop het is gebaseerd.

In casu is het duidelijk dat verzoeker uitvoerig is geïnformeerd over de redenen van zijn herplaatsing. De directeur-generaal heeft hem immers niet alleen tijdens een gesprek meegedeeld dat hij voornemens was zijn herplaatsing naar afdeling VI/G/4 voor te stellen, maar heeft hem ook de mogelijkheid geboden zijn bezwaren daartegen te formuleren. De di-

recteur-generaal heeft op die bezwaren geantwoord in zijn nota van 29 oktober 1981, door uiteen te zetten waarom hij verzoekers herplaatsing in overweging had genomen.

Het betwiste besluit moet derhalve worden geacht genoegzaam met redenen te zijn omkleed.

Vierde middel: misbruik van bevoegdheid

Verzoeker, die het nut van een goed gevoerd mobiliteitsbeleid niet betwist, stelt dat uit het hiervoor betoogde duidelijk blijkt, dat het bestreden besluit, gelet op de vereisten die voor de toepassing van dat beleid gelden, zijn rechtvaardiging hoe dan ook niet in het belang van de dienst vindt. Door verzoeker ambtshalve te herplaatsen bij afdeling VI/G/4, heeft het tot aanstelling bevoegd gezag dus andere bedoelingen gehad, die niet overeenstemmen met de objectieve toepassing van het Statuut en van het mobiliteitsbeleid.

De *Commissie* wijst erop, dat het tot aanstelling bevoegd gezag bij de ambtshalve overplaatsing van verzoeker gebruik heeft gemaakt van een bevoegdheid die het Statuut haar in het belang van de dienst toekent, wat trouwens het doel is waarvoor zij die bevoegdheid heeft. Er kan in casu dan ook geen sprake zijn van overschrijding of misbruik van bevoegdheid.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 28 april 1983 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoeker, vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat, en de Commissie, vertegenwoordigd door R. Andersen, advocaat.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 19 mei 1983 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 12 juli 1982, heeft Théo Nebe, ambtenaar van de Commissie in de rang A 4, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 24 november 1981, waarbij hij per 1 december 1981 is overgeplaatst van afdeling VI/D/1 naar afdeling VI/G/4.
- 2 Verzoeker, die specialist is op het gebied van de bedrijfseconomische en industriële aspecten van de Zuivelsector, trad in 1962 in dienst van de Commissie. Hij werd aangeworven op basis van artikel 29, lid 2, Ambtenarenstatuut, dat bepaalt dat in buitengewone gevallen, onder meer voor het vervullen van ambten waarvoor bijzondere kundigheden zijn vereist, door het tot

aanstelling bevoegd gezag een andere aanwervingsprocedure kan worden gevolgd dan die van het vergelijkend onderzoek. Tot 1 december 1981 was verzoeker tewerkgesteld bij afdeling VI/D/1, „Zuivelprodukten”, van directoraat-generaal VI, „Landbouw”.

- 3 In juli 1980 aanvaardde de Commissie een aantal beginselen betreffende de mobiliteit van de ambtenaren in de categorieën A en B en verzocht zij het met personeelsaangelegenheden belaste lid van de Commissie voorstellen te doen inzake de wijze waarop die beginselen moeten worden toegepast. Het betrokken lid van de Commissie legde zijn voorstellen neer in een nota van 27 oktober 1980. In deze nota stelde hij voor, jaarlijks een voorlopige lijst te publiceren van, onder meer, alle ambtenaren in de rangen A/8 tot en met A/4 wier taak sedert een bepaalde tijd geen wijziging van betekenis heeft ondergaan. Ambtenaren die aan deze voorwaarde voldoen, maar wier naam niet op de lijst voorkomt, kunnen verzoeken erop te worden geplaatst. Voorts kunnen ambtenaren die wel in de lijst zijn opgenomen, onder bepaalde voorwaarden vragen dat hun naam van de lijst wordt geschrapt. Zo kunnen ambtenaren in de rangen A 4/5 om schrapping van hun naam vragen indien hun werkzaamheden en beroepskwalificaties een voldoende mate van specialisatie vertonen. Deze verzoeken worden met name ingewilligd in het geval van ambtenaren in de rang A 4 met een zeer grote anciënniteit. Wanneer de definitieve lijst is vastgesteld, nodigt het tot aanstelling bevoegd gezag de daarop vermelde ambtenaren uit, hun voorkeur betreffende een eventuele overplaatsing mee te delen, en vraagt het de directoraat-generaal om voorstellen in het kader van de mobiliteit te doen. Vervolgens stelt het tot aanstelling bevoegd gezag volgens een bepaalde procedure de individuele herplaatsings- of overplaatsingsbesluiten vast. Tenslotte wordt in het voorstel beklemd, dat het niet de bedoeling is de bestaande overplaatsingsregeling van artikel 29, lid 1, sub a, Ambtenarenstatuut te vervangen door de nieuwe procedure, maar wel de mobiliteit van het personeel nog meer te bevorderen.
- 4 De Commissie nam deze voorstellen op 29 oktober 1980 aan.
- 5 Op 12 maart 1981 deelde de directeur-generaal Landbouw in een nota aan het personeel van het directoraat-generaal VI mee, dat het mobiliteitsbeleid in principe op basis van vrijwilligheid zou worden uitgevoerd, hetgeen echter, aldus de nota, de mogelijkheid van ambtshalve herplaatsing, indien zulks nodig was, niet uitsloot.

- 6 Op 13 oktober 1981 had de directeur-generaal Landbouw een gesprek met , verzoeker, waarbij hij deze voorstelde hem te herplaatsen bij afdeling VI/G/4, „Afwikkeling van de rekeningen, onregelmatigheden en fraude”. Verzoeker wees dit voorstel af en motiveerde zijn weigering in een nota aan de directeur-generaal. Deze bevestigde evenwel in een aan verzoeker gerichte nota van 29 oktober 1981 zijn voornemen om hem met ingang van 1 december 1981 bij voornoemde afdeling tewerk te stellen, waarbij hij erop wees, dat afdeling VI/G/4 dringend een specialist met verzoekers kwalificaties nodig had.
- 7 Op 4 november 1981 zond de directeur-generaal Landbouw aan de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer een nota over de „mobiliteit bij DG VI”. Bij die nota was een lijst gevoegd met voorstellen voor overplaatsingsbesluiten. Op deze lijst kwam ook verzoekers naam voor.
- 8 Op 24 november 1981 nam de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer het bestreden besluit waarbij verzoeker per 1 december 1981 met zijn ambt werd herplaatst bij afdeling VI/G/4. Het besluit verwijst naar artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut en vermeld als reden „het belang van de dienst”.
- 9 Op 18 december 1981 diende verzoeker een klacht in tegen dit besluit „tot overplaatsing in het kader van de procedure inzake de mobiliteit”. Toen een antwoord op zijn klacht uitbleef, heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld.
- 10 In haar besluit van 1 oktober 1982, waarmee zij verzoekers klacht afwijst, verklaart de Commissie onder meer: „Zo u het te uwen aanzien genomen besluit hebt kunnen beschouwen als een maatregel in het kader van de actie ter bevordering van de mobiliteit, dan is dat omdat daartoe is besloten tegelijk met een herindeling van de diensten van DG VI krachtens de door de Commissie op 29 oktober 1980 vastgestelde beginselen, die voorlopig niet de ambtenaren in de rangen A 5 en A 4 betreft. Het besluit om u met uw ambt te herplaatsen . . . is genomen in het belang van de dienst . . .”

- 11 Tot staving van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan:
- schending van het besluit van de Commissie van 29 oktober 1981 inzake de mobiliteit van het personeel;
 - schending van artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut;
 - onvoldoende motivering;
 - misbruik van bevoegdheid.

Het middel ontleend aan schending van het besluit van de Commissie van 29 oktober 1980

- 12 Verzoeker stelt, dat het besluit van de Commissie van 24 november 1981 is genomen in het kader van haar mobiliteitsbeleid. Het besluit verwijst weliswaar naar artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut, doch dit zou enkel zijn omdat, technisch gezien, het mobiliteitsbeleid niet in de plaats van de overplaatsingsprocedure is gekomen. Tot aan de afwijzing van verzoekers klacht in oktober 1982 zou niets erop hebben geduïd, dat het om een herindeling van de diensten ging. Bijgevolg zou het bestreden besluit moeten worden nietigverklaard, omdat het niet voldoet aan alle in het besluit betreffende de mobiliteitsprocedure gestelde voorwaarden, en wel eerst en vooral het vereiste van vrijwilligheid. Verzoeker zou hoe dan ook behoren tot de groep ambtenaren wier verzoek om van de lijst te worden geschrapt, naar bedoeld algemeen besluit uitdrukkelijk bepaalt, moet worden ingewilligd.
- 13 De Commissie merkt op, dat verzoekers herplaatsing niet een rechtstreeks uitvloeisel is van de toepassing van de bij haar besluit van 29 oktober 1980 ingevoerde mobiliteitsprocedure. Het zou een ambtshalve herplaatsing in het belang van de dienst zijn geweest, waartoe met name was besloten omdat afdeling VI/G/4 dringend kwalitatief moest worden versterkt om de grote achterstand in de afwikkeling van de rekeningen in te kunnen lopen, en men daarvoor moest kunnen beschikken over een ambtenaar met verzoekers kwalificaties en ervaring.

- 14 Vooreerst moet erop worden gewezen, dat de Commissie met haar besluiten inzake de mobiliteit van het personeel geen verandering heeft gebracht, noch kon brengen, in de statutaire bepalingen betreffende de overplaatsing van ambtenaren. Uit die besluiten blijkt trouwens duidelijk, dat de Commissie, toen zij een nieuw mobiliteitsbeleid invoerde, geenszins de mogelijkheid wilde opgeven om ambtenaren, ook tegen hun wil over te plaatsen. Indien, bijgevolg, de Commissie van mening is dat de op basis van vrijwilligheid genomen mobiliteitsmaatregelen niet volstaan om in de dwingende behoeften van de dienst te voorzien, dan staat het haar vrij tot ambtshalve overplaatsingen over te gaan, zij het met inachtneming van alle waarborgen die het Statuut de betrokken ambtenaren toekent.
- 15 In de tweede plaats zij opgemerkt, dat, ofschoon het gedrag van de Commissie vóór het bestreden besluit verzoeker daadwerkelijk in dwaling heeft kunnen brengen omtrent de rechtsgrondslag van dat besluit, niet enkel de tekst hiervan, maar ook het antwoord op de klacht en de toelichtingen die de Commissie ten processe heeft verstrekt, de conclusie toelaten, dat verzoekers herplaatsing een ambtshalve en uitsluitend op basis van het Statuut genomen maatregel vormt. Hieruit volgt, dat het bestreden besluit enkel dient te worden getoetst aan de statutaire bepalingen betreffende overplaatsing, aangezien deze ook van toepassing zijn ingeval de ambtenaar met zijn ambt wordt herplaatst, en dat verzoekers eerste middel mitsdien moet worden verworpen.

Het middel ontleend aan schending van artikel 7, lid 1, Ambtenarenstatuut

- 16 Verzoeker wijst erop, dat hij wegens zijn bijzondere kundigheden oorspronkelijk is aangeworven op basis van artikel 29, lid 2, Ambtenarenstatuut. Derhalve zouden het belang van de dienst en de eerbiediging van de wettigheid van die buitengewone procedure verlangen, dat verzoeker de bijzondere werkzaamheden blijft verrichten waarvoor en omwille waarvan hij is aangeworven, en zou elk besluit tot overplaatsing of herplaatsing bepaaldelijk met het oog daarop moeten zijn gemotiveerd. Bovendien zou de aan het dienstbelang ontleende redegeving worden weerlegd door het feit dat verzoekers overplaatsing heeft geleid tot desorganisatie van de afdeling „Zuivelproducten” en geen enkel nut heeft opgeleverd voor de afdeling waarbij hij is herplaatst. Daarenboven zou het dienstbelang niet slechts moeten worden beoordeeld vanuit het oogpunt van het interne administratief beheer, maar ook vanuit dat van de betrekkingen van de diensten met de buitenwereld, die

verbaasd op verzoekers overplaatsing zou hebben gereageerd. Tenslotte zou het tot aanstelling bevoegd gezag, door verzoeker te verplichten werkzaamheden te verrichten die niet met zijn deskundigheid overeenkomen, geen rekening hebben gehouden met zijn persoonlijke belangen en dus haar zorgplicht hebben geschonden. Verzoeker concludeert, dat het bestreden besluit niet, zoals artikel 7 Ambtenarenstatuut verlangt, uitsluitend in het belang van de dienst is genomen en mitsdien moet worden nietigverklaard.

- 17 Volgens vaste rechtspraak van het Hof gelden voor herplaatsingsbesluiten zo goed als voor overplaatsingsbesluiten, wat de handhaving van de rechten en rechtmatige belangen der betrokken ambtenaren betreft, de in artikel 7, lid 1, van het Statuut gegeven voorschriften, hetgeen met name wil zeggen, dat herplaatsing slechts mogelijk is in het belang van de dienst en op een als gelijkwaardig te beschouwen post.
- 18 Vaststaat, dat het beginsel inzake de gelijkwaardigheid der posten in casu ten volle in acht is genomen. Wat het dienstbelang betreft, zij eraan herinnerd, dat 's Hof's rechtspraak de gemeenschapsinstellingen een ruime discretionaire bevoegdheid toekent waar het erom gaat hun diensten te organiseren in overeenstemming met de hun opgedragen taken en het te hunner beschikking staand personeel met het oog op die taken tewerk te stellen. Deze bevoegdheid kan niet worden beperkt door de omstandigheid dat de betrokken ambtenaar is aangeworven via de procedure van artikel 29, lid 2, Ambtenarenstatuut. De problemen die door het vertrek van de ambtenaar bij zijn vorige dienst kunnen ontstaan, het nut dat de herplaatsing voor zijn nieuwe dienst oplevert, en de gevolgen van die herplaatsing voor de betrekkingen van beide diensten met de buitenwereld, zijn zaken die binnen die discretionaire bevoegdheidsfeer vallen.
- 19 Bovendien moet worden opgemerkt, dat een ambtenaar zich niet op zijn persoonlijk belang kan beroepen tegenover maatregelen die het tot aanstelling bevoegd gezag kennelijk in het belang van de dienst heeft genomen met het oog op de organisatie of de rationalisatie van de diensten. In dit verband moet worden beklemtoond dat in casu de dienst waarbij de ambtenaar is herplaatst, duidelijk moeilijkheden ondervond wegens gebrek aan personeel

en het ontbreken van genoegzaam gekwalificeerde en ervaren ambtenaren. Mitsdien moet verzoekers tweede middel in zijn geheel worden verworpen.

Het middel betreffende de motivering

- 20 Verzoeker stelt, dat het bestreden besluit, zoals iedere bezwarende handeling, krachtens artikel 25 Ambtenarenstatuut met redenen moet zijn omkleed. In casu echter zou het besluit, afgezien van een zeer algemene verwijzing naar het belang van de dienst, geen enkele motivering bevatten. De stukken die aan het besluit voorafgaan, zouden tegenstrijdig, onvoldoende of onvolledig zijn en duidelijk doen uitkomen dat het besluit is genomen in het kader van het mobiliteitsbeleid, ofschoon de noodzakelijke voorwaarden voor de toepassing van dit beleid niet aanwezig waren.
- 21 Gelijk het Hof reeds herhaaldelijk heeft overwogen, heeft de motiveringsplicht ten doel, de betrokkene in staat te stellen te beoordelen of het besluit een gebrek vertoont op grond waarvan zijn wettigheid kan worden betwist, alsook rechterlijke toetsing mogelijk te maken, weshalve de omvang van die verplichting steeds in het licht van de concrete omstandigheden moet worden beoordeeld. In zijn rechtspraak heeft het Hof ook erkend, dat aan de motiveringsplicht in de zin van artikel 25, tweede alinea, Ambtenarenstatuut is voldaan, wanneer de omstandigheden waaronder het aangevochten besluit is vastgesteld en aan de betrokkene is meegedeeld, deze in staat te stellen, kennis te hebben van de wezenlijke elementen waardoor de administratie zich bij haar besluitvorming heeft laten leiden.
- 22 In casu betwist verzoeker niet, dat hij, voordat het bestreden besluit werd genomen, met de directeur-generaal Landbouw een onderhoud heeft gehad, gevolgd door een notawisseling. Uit de inlichtingen van partijen blijkt, dat verzoeker in de loop van deze gedachtenwisseling uitvoerig is geïnformeerd over de redenen van de beoogde herplaatsing en in de mogelijkheid is gesteld zijn bezwaren te doen kennen. De omstandigheid dat de directeur-generaal eerst verzoekers instemming heeft trachten te verkrijgen, maar dat vervolgens wegens diens bezwaren ambtshalve tot herplaatsing moest worden besloten, laat niet de conclusie toe, dat de redengeving tegenstrijdig, onvoldoende of onvolledig zou zijn.

- 23 Hieruit volgt, dat verzoeker op het tijdstip waarop het bestreden besluit hem ter kennis werd gebracht, reeds bekend was met de wezenlijke elementen die het besluit in het belang van de dienst rechtvaardigden. In die omstandigheden is de eenvoudige verwijzing naar het dienstbelang in het besluit zelf, als een voldoende motivering te beschouwen. Derhalve moet ook dit middel van verzoeker worden verworpen.

Het middel ontleend aan misbruik van bevoegdheid

- 24 Verzoeker doet gelden, dat het tot aanstelling bevoegd gezag, door hem ambtshalve te herplaatsen bij afdeling VI/G/4, doelen nastreefde die niet stroken met een objectieve toepassing van het Statuut en met het mobiliteitsbeleid.
- 25 Te deze volstaat het op te merken, dat reeds is vastgesteld dat het door de Commissie genomen herplaatsingsbesluit beantwoordt aan het belang van de dienst. Mitsdien kan niet worden beweerd dat het ongeldig is wegens misbruik van bevoegdheid.

Kosten

- 26 Ofschoon verzoeker dus op alle punten in het ongelijk is gesteld, moet bij de kostenbeslissing rekening worden gehouden met hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot de onduidelijke houding van de Commissie ten aanzien van de rechtsgrondslag van het bestreden besluit. De Commissie heeft immers pas zeer laat, namelijk in haar antwoord op de klacht en in dupliek, duidelijk gemaakt dat het besluit niet in het kader van het mobiliteitsbeleid is genomen. Men kan het verzoeker niet euvel duiden, zich tot het Hof te hebben gewend met het oog op toetsing van de wettigheid van het besluit, waarvan hij kon menen dat het in dat kader geen rechtskracht had.
- 27 Derhalve dient toepassing te worden gegeven aan artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering, volgens hetwelk het Hof ook de in het gelijk gestelde partij kan veroordelen tot vergoeding aan de wederpartij van de kosten van een procedure die zij door haar eigen gedrag heeft uitgelokt.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),
rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.
2. Verwijst de Commissie in alle kosten, die van verzoeker daaronder begrepen.

Pescatore

Due

Bahlmann

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 14 juli 1983.

Voor de griffier
J. A. Pompe
adjunct-griffier

De President van de Tweede kamer
P. Pescatore

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL S. ROZÈS
VAN 19 MEI 1983 ¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

Deze zaak betreft een beroep tot nietigverklaring, door Théo Nebe, ambtenaar in de rang A 4, ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens een besluit van 24 november 1981 betreffende zijn overplaatsing van

afdeling VI/D/1 (Zuivelprodukten) naar afdeling VI/D/4 (Afwikkeling van de rekeningen, onregelmatigheden en fraude) van het directoraat-generaal Landbouw.

I — De feiten zijn de volgende:

Nebe werd op grond van artikel 29, lid 2, Ambtenarenstatuut aangeworven als

¹ — Vertaald uit het Frans.